

Ημερολόγιο ασημάντων 515: Η Αντιγόνη μας που έφυγε/Η Εύα και η βαλίτσα του μπαμπά/Οι αξίες και οι ανάξιοι (Επίτιμοι)

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Θλιβερή είδηση: Πέθανε η Αντιγόνη Κεφαλά, σπουδαία ελληνο-αυστραλέζα ποιήτρια και αγαπημένη φίλη γι αυτό η καλύτερη για μένα ποιήτρια της Αυστραλίας, παντελώς άγνωστη στην Ελλάδα

3.12.22 Σάββατο στο αναρχικό στέκι Άνω Κάτω Πατησίων. Αυτό δεν είναι αναρχικό στέκι, αυτό είναι ελβετικό Σαλέ «με την καλή έννοια», λέω στα κορίτσια που με αγριοκοιτάζουν καθώς εισέρχομαι στα ενδότερα της οργάνωσης και ετοιμάζεται η τουρκική ταινία «Οι Ατίθασες» που την έχω δει. Καίει τζάκι με ξύλα, καναπέδες με ωραίες κουρελούδες ενώ υπάρχει εξαιρετική Βιβλιοθήκη με ένα σωρό βιβλία. Εγώ είμαστε. Αγοράζω πάραυτα περιοδικά, ο καθένας κάπου τα τρώει τα λεφτά του, έναν Τυφλοπόντικα που μου έλειπε, όπως και τα τέσσερα τεύχη «Το Διαλυτικό».

«Με μια αδερφή μπορώ να σωθώ», λέει μία συντρόφισσα που απαγγέλει ένα τσιτάτο για την ταινία που θα προβληθεί, «με εκατό αδελφές να ακουστεί η φωνή μου, με χιλιάδες να ανατρέψω» και τα μάτια της καίνε.

Δυναμική η αντιπατριарχικοποίηση της οργάνωσης. Στα πάνω τους Πατήσια ανεβασμένος ο φεμινισμός, η συντροφικότητα και ο ιδεαλισμός, τα νειάτα που χάσαμε.

Γυρίζω με το λεωφορείο, ο ένας πάνω στο άλλο, κανείς δεν φοράει μάσκα, θα κρυώσω, κι όλα αυτά γιατί τσιγκουνεύτηκα το ταξί

4.12.22 Κυριακή. «Σκέφτομαι να βάλω ένα τέλος». Διανοουμενίστικη ταινία του Τσάρλι Κάουφμαν (2020) που υπάρχει και στο Netflix. Προβάλλεται στη νεοσύστατη συλλογικότητα Εκλάμπεις Εξαρχείων. Μικρός, ελάχιστος χώρος, ασφυκτικός, με οκτώ άτομα που καπνίζουν αρειμανίως. Η ταινία έχει αρχίσει κιόλας, η φωτογραφία είναι εξαιρετική, ένα αυτοκίνητο κινείται μέσα στο χιόνι στις Ενωμένες Πολιτείες. Ο άντρας πηγαίνει τη φίλη του να γνωρίσει τους γονείς του. Είναι η στιγμή που ο οδηγός ζητάει από τη συντροφιά του να του απαγγείλει ένα ποίημα που έχει γράψει η ίδια και λέγεται ο Αδελφάγος. Καταπληκτικό: «Είναι τρομερό να επιστρέφεις σπίτι/ είτε τα σκυλιά σε γλείφουν είτε όχι /είτε έχεις σύζυγο είτε μια μοναξιά με τη μορφή συζύγου σε περιμένει. Ο ήλιος κατεβαίνει σαν κουραμένη πόρνη η όρασή σου θαμπώνει, είναι απαίσιο να γυρίζεις σπίτι αναστενάζοντας μπροστά στην αλληλουχία της επέλασης ίδιων απaráλλαχτων ημερών, άδειος, ξένος» κλπ κλπ. Αρχίζω να ασφυκτιώ η ταινία είναι μεγάλης διάρκειας, με το το πρώτο μου φτέρνισμα αποχωρώ, την άρπαξα.

Στις 4 Δεκεμβρίου του 1944 το ΕΑΜ διοργανώνει μεγάλη διαδήλωση διαμαρτυρίας στο κέντρο Αθήνα για τα

θύματα της 3ης Δεκεμβρίου 1944. Ακολουθούν νέα επεισόδια και συμπλοκές με 40 νεκρούς έξω από την Τράπεζα της Ελλάδος και ο βρετανός Σκόμπι, εν δυνάμει τοπάρχης κηρύσσει στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα και η εμφύλια διαμάχη γενικεύεται

•Ατομισμός: Το ανώτατο στάδιο του κομμουνισμού (Στον τοίχο του προαύλιου της Νομικής Σχολής της Αθήνας)

5.12.22 Είμαι κρυωμένος. Είμαι γριπιασμένος άσχημα, παρόλο που έκανα το εμβόλιο της γρίπης. Δεν έχω κορονοϊό, έκανα τεστ αρνητικό, έχω χάσει το μέτρημα των εμβολίων που έχω κάνει. Βήχω του θανάτου. Είναι αλήθεια ότι κρυώνω πολύ εύκολα αλλά τα θέλει ο πωπός μου, δεν πρόσεξα. Ήθελα να κοινωνικοποιηθώ έτρεχα στις εκδηλώσεις και πού δεν πήγα; Και τι δεν έχασα! Μπήκα σε τρένα, βγήκα σε σταθμούς καινούριους, μπήκα σε βιβλιοπωλεία και μπαράκια στο γύρο του θανάτου σε βαρέλι με μοτοσυκλέτα, υπεβλήθη σε δωρεάν τεστ Άγκους και σε τεστ Στοργής. Είμαι χειρότερος από το φίλο μου, τον γυρίστρα Τζορτζ τον Περιστεριώτη. Τέλειωσε και ο υπολογιστής, ένα πρωινό τάπαιξε, δεν άνοιξε το μεσημερι, ούτε το βράδυ οπότε την επομένη πήγα να αγοράσω άλλον. Σε όλα τα προβλήματα υπάρχει λύση αλλά όχι πάντα η καλύτερη. Είμαι ο ιδανικός πελάτης, επειδή δεν ξέρω τι μου γίνεται, ακούω τι μου λένε και ναι, παρακαλώ να συντομεύουμε. Φιλικός, γρήγορος, αποφασισμένος, αυτοσαρκαστικός. Οι πωλητές και οι πωλήτριες με λατρεύουν ιδίως οι διαχυτικές, αυτές αλλά και οι μυστηριώδεις. Γι αυτό αγοράζω στο παζάρι εντομοαπωθητικά που τρελαίνουν τις κατσαρίδες, καραμέλες του βήχα και την Αθλητική Ηχώ από το περίπτερο (κλείσανε τρία περίπτερα στην πλατεία Βικτωρίας, πουλάνε όμως εφημερίδες τώρα τα 13 Afganmarket στην 3η Σεπτεμβρίου, στην Αριστοτέλους και στις παρόδους αυτών). Εν πάση περιπτώσει πήρα κομπούτερ «μάρκα μ'έκαψες» αλλά πρέπει να περάσω τα αρχεία και τα προγράμματα κι ειν άλλο βάσανο τούτο δω.

• Αστυνομικός μηχανής πυροβολεί εν κινήσει στο κεφάλι και τραυματίζει θανάσιμα ένα 16χρονο ρομά που έβαλε 20 ευρώ βενζίνη στο αυτοκίνητό του και δεν πλήρωσε. Παραμονή της επετείου της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Όλοι καταλαβαίνουμε τι...μέλι γενέσθαι και τι ήθελε ακολουθήσει. Στο ΣΚΑΙ η ανκοργούμεν δεν θα πει την κακή λέξη για σφαίρα και για πυροβολισμό από

αστυνομικό(!) θα το ακούσουμε λίγο αργότερα στο ρεπορτάζ για να καταλάβουμε τι έγινε

6.12.22 Το κείμενο σε πάει πλέον μόνο του, όπως η ελληνική κοινωνία οδεύει με αυτόματο πιλότο. Αρχίζει στις 6 του Δεκέμβρη η μάχη του Μακρυγιάννη μεταξύ της Χωροφυλακής και του ΕΛΑΣ κατά τις συγκρούσεις των Δεκεμβριανών (1944). Η κουζίνα έχει γίνει φαρμακείο πενικιλίνες, μονομπακτάμες και καρβαπενέμες, λογίς μαντζούνια τσάγια αγριάδες, τσουκνίδες και ιβίσκοι, το κρεβάτι είναι γεμάτο χαρτομάνηπλα, την πάτησα. Και χάνω παρουσίαση του γίγαντα της Λογοτεχνίας (και επαναστάτη) Μίμη που γράφει νέο Πολυτεχνείο, και χάνω Λαλιώτη στην ΕΣΗΕΑ που προλογίζει έργο γραμμένο για τον νεώτερο Μπτισοτάκη, και χάνω προσκύνημα Γρηγορόπουλου και θα έχανα τις παρτίδες έτσι κι αλλιώς κι αλλιώς-κα στο σκάκι.

7.12.22 Τελευταίες ώρες που ο νεαρός ρομά χαροπαλεύει καταγράφονται διαρκώς σεισμικές δονήσεις στη Νότια Εύβοια. Φόβος για μεγάλο σεισμό στην Αθήνα μετά τα 5άρια Ρίχτερ του τελευταίου 24ωρου που έγιναν ιδιαίτερα αισθητά σε περιοχές του λεκανοπεδίου και άρχισε μια φλυαρία για τσουνάμια για την ενέργεια που βρίσκεται συσσωρευμένη στο ρήγμα των Αλκυονίδων κλπ. Μα από πού να πρωτοφυλαχτεί κανείς; έχει ρήγματα στον Ευβοϊκό, στον Κορινθιακό, στην Καλογρέζα, στη Βουλή των Ελλήνων, ρήγμα στη σχέση μου με την Αρετή, την Αριστερά και την Ευρυδική. Είμαι κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους, ασθενής και όχι οδοιπόρος.

Θλιβερή είδηση: Πέθανε η Αντιγόνη Κεφαλά, σπουδαία ελληνοαυστραλέζα ποιήτρια και αγαπημένη φίλη γι αυτό η καλύτερη για μένα ποιήτρια της Αυστραλίας, παντελώς άγνωστη στην Ελλάδα, αλλά αυτό είναι μία άλλη συζήτηση περί αξιών που πρέπει κάποτε να γίνει πολύ σοβαρά.

Έφυγε ένας γλυκύτατος άνθρωπος, ένα υπέροχο, υπερευαίσθητο και άκακο πλάσμα που έγραφε μία ποίηση υψηλής αισθητικής, ερμητική, εσωτερική που όμως ήταν έτοιμη να εκραγεί «Κάτι πρέπει να μείνει από μας σ' αυτό το φως που συνεχώς φωτίζει. Το χτυπήσαμε με μαχαίρια και μας δόθηκε η σκιά των μαχαιριών ως απάντηση (...)Μια ζωωδη ευωδιά που θυμίζει αίμα το άρωμα του κόσμου//Να βρούμε το μέτρο όχι την πτώ των άλλων φωνών